

Arrest

nr. 341 553 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2025 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2025 dient de verzoeker, die de Albanese nationaliteit heeft, voor de tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij beroept zich hierbij op zijn hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van de echtgenote van zijn zoon, mevrouw P.M.B.C., die de Bulgaarse nationaliteit heeft.

Op 18 juli 2025 wordt deze aanvraag geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 24 juli 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2025 werd ingediend door:

Naam: Ç.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: (...)1954

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 9000 GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Bulgaarse schoondochter, de genaamde B. C. P. M. (RR: ...), in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende bewijzen voorgelegd:

- * Verklaring op eer door een derde (S. S. ...) ivm financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene*
- * Attesten ‘D. T. vzw’ op naam van betrokkene*
- * Brief stad Gent ivm adreswijziging*
- * Brief Western Union dd. 22.04.2024 met bijhorende geldstorting dd. 03.05.2022 vanwege de zoon van betrokkene aan betrokkene. Op 25.08.2022 was er ook een geldstorting vanwege de zoon aan een derde.*
- * Attest Republiek Albanië Staatsagentschap van Kadaster Algemene Directie dd. 27.04.2024 waaruit moet blijken dat er geen onroerende goederen geregistreerd zijn.*
- * Attest Republiek Albanië Instituut van Sociale Verzekeringen – Verklaring voor pensioen dd. 30.04.2024 waaruit blijkt dat betrokkene een pensioen ontvangt sedert 20.12.2019*
- * Niet vertaalde documenten*

Bij de toets van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient in concreto te worden onderzocht of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Betrokkene toonde onvoldoende aan dat hij effectief onvermogen was en dat hij in het land van herkomst, tot op het moment dat hij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van zijn Bulgaarse schoondochter.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Betrokkene ontvangt een pensioen in het land van herkomst waardoor hij in staat zou moeten zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Het bewijs van de overgemaakte gelden is niet bij machte om het ten laste zijn te bewijzen. Er is slechts één geldstorting die naar betrokkene gedaan is vanwege zijn zoon (echtgenoot van de referentiepersoon). Dit is onvoldoende om aan te tonen dat hij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. De verklaring vanwege een derde persoon kan ook niet aanvaard worden aangezien een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft.

Er worden geen andere documenten voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene financieel en/of materieel ten laste was van zijn schoondochter.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.07.2024 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Kortom, bij gebrek aan afdoende bewijsstukken die de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aantonen, kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroep de verzoeker zich op de schending van artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de (materiële) motiveringsplicht.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"2.1.1.

Dat conform artikel 40bis §2, 4° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, hun bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

*Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :
6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:*

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)"*

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Bulgaarse schoondochter, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt dus bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen zou zijn en hij ten laste is en was op het ogenblik dat hij in Albanië verbleef.

2.1.2.

Verzoeker heeft immers aan de hand van diverse documenten aangetoond dat hij in Albanië onvermogen is en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn zoon en schoondochter.

Zo heeft verzoeker onder meer een bewijs van storting van 100 EUR dd. 3 mei 2022 vanwege verzoekers zoon aan verzoeker voorgelegd. Ook is er een 'verklaring op eer' van 19 juni 2024, opgesteld en ondertekend door de heer S. S., voorgelegd. Daarin verklaart laatstgenoemde dat de referentiepersoon verzoeker gedurende een lange periode financieel heeft ondersteund, meer bepaald door de verklaarder maandelijks een bedrag van 150 EUR te bezorgen om aan verzoeker over te maken als financiële bijstand, en dit vanaf januari 2022 tot mei 2024. Daarnaast werden door verzoeker ook een attest waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in Albanië overhandigd, net zoals attesten van de vereniging D. T. vzw op zijn

naam, alsook verschillende Albanese documenten (die in de bestreden beslissing worden omschreven als “niet vertaalde documenten”, een brief van Stad Gent i.v.m. de vestiging van verzoeker in juli 2024 op het adres van de referentiepersoon, en ten slotte een attest waaruit blijkt dat verzoeker een Albanees pensioen ontvangt vanaf 20 december 2019.

Verweerder werpt hierover op dat een enkele geldstorting van de zoon van verzoeker aan verzoeker niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker ten laste is/was van der referentiepersoon. Het louter samenwonen van verzoeker en de referentiepersoon vormt volgens verweerder ook geen bewijs van ten laste zijn. Een verklaring afkomstig van een derde persoon zou ten slotte niet aanvaardbaar zou zijn omdat deze een gesolliciteerd karakter zou hebben. Ten slotte blijkt dat verzoeker een pensioen in het land van herkomst ontvangt, zodat hij in staat zou moeten zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Verweerder stelt dat één enkele geldstorting van de zoon aan verzoeker onvoldoende is om aan te tonen dat verzoeker ten laste is (of was) van de referentiepersoon. Voorts zou het loutere samenwonen geen bewijs vormen van ten laste zijn, en zou een verklaring van een derde persoon niet aanvaardbaar zijn wegens een vermeend gesolliciteerd karakter. Tot slot beroept verweerder zich erop dat verzoeker een pensioen ontvangt in Albanië, zodat hij in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien.

Deze redenering miskent echter de samenhang van de overgelegde bewijsstukken. De eenmalige storting moet immers beoordeeld worden in samenhang met de notarieel bekrachtigde verklaring van de tussenpersoon, waaruit blijkt dat verzoeker gedurende meer dan twee jaar maandelijks 150 EUR ontving. Dit vertegenwoordigt een totale financiële ondersteuning van meer dan 4.000 EUR, ofwel 387.942,36 Albanese lek. Het bewijsstuk werd ten onrechte afgedaan als een zogenoemde “gesolliciteerde verklaring”, terwijl het gaat om een onder eed afgelegde verklaring, opgesteld en bekrachtigd voor een notaris. Dit kan geenszins lichtvaardig terzijde worden geschoven.

Daarnaast blijkt uit het attest inzake onroerend goed dat verzoeker geen eigendommen bezit in Albanië, zodat hij geen inkomsten uit vermogen kan genereren en logischerwijze op familiale steun is aangewezen.

Het attest waaruit blijkt dat verzoeker sedert juli 2024 bij zijn schoondochter inwoont, bevestigt dit afhankelijkheidsverband nogmaals, in samenhang met de andere bewijsstukken.

Door deze context niet in zijn beoordeling te betrekken, schendt verweerder de motiveringsplicht.

2.1.3.

Dat verzoeker sinds 20 december 2019 een pensioen ontvangt, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat verzoeker op 30 april 2024 een pensioen van 26.069 ALL ontving, wat neerkomt op slechts 268,79 EUR per maand.

Het officiële minimumloon in Albanië bedraagt daarentegen ongeveer 40.000 ALL per maand (= ongeveer 410 EUR). Het gemiddelde maandloon in het tweede kwartaal van 2024 bedroeg zelfs 75.100 ALL (= ongeveer 774,34 EUR).

Het pensioen van verzoeker ligt dus ruim onder het minimumloon en ver onder het gemiddelde loon. Met een dergelijk inkomen kan slechts net in de basisbehoeften worden voorzien. Onderzoek toont bovendien aan dat voor een waardiger bestaan van een gepensioneerd individu in Albanië, een inkomen van minstens 45.000–55.000 ALL per maand vereist is (zonder huur), en 60.000–70.000 ALL indien men huur moet betalen.

Aangezien verzoeker geen onroerend goed bezit en bijgevolg ook huurlasten draagt, is zijn pensioen manifest ontoereikend om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoeker dan rekening diende te houden met de bestaande gekende gegevens over de algehele dagelijkse economische realiteit in Albanië, zodat er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker was en is dan ook afhankelijk van de financiële steun van zijn Bulgaarse schoondochter en heeft dit wel degelijk aangetoond, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw. door de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet in overweging te nemen.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het in artikel 3 van de voormelde wet bepaalde begrip “afdoende” betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de bestreden akte wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Verder wordt feitelijk gemotiveerd waarom de verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van verblijfsrecht in de hoedanigheid van familielid van zijn Bulgaarse schoondochter. De door de verzoeker voorgelegde documenten en elementen worden in deze uitdrukkelijke motivering toegelicht en er wordt ook op afdoende wijze gemotiveerd waarom deze stukken niet volstaan om het door artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet vereiste bewijs van het “ten laste” zijn van de referentiepersoon te leveren. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij deze redengeving kent en ze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.1.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven; dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 24 mei 2023, nr. 256.585).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane

feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetsbepaling, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(..)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 16 januari 2025 een verblijfsaanvraag indiende met het oog op de gezinshereniging in functie van zijn Bulgaarse schoondochter, dit is de referentiepersoon. De verzoeker diende aldus het bewijs te leveren dat hij *“in het land van herkomst”* ten laste was van de descendent in functie van wie hij de gezinshereniging vraagt. De verzoeker betwist op zich niet dat hij de bewijslast draagt.

Voormeld artikel vormt een omzetting in het Belgische recht van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 2, punt 2, d), van de Burgerschapsrichtlijn stelt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

(..)

2) “familielid”:

(..)

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Burgerschapsrichtlijn (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften

te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43).

In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24). Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moeten verzoekende partijen dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat zijn in hun basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogenheid.

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat ten laste zijn in het land van oorsprong, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, met elk passend middel kan worden aangetoond, houdt deze vrije bewijsvoering echter niet in dat de verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt de verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen en hierbij beschikt hij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat de verzoeker aantoont dat hij in het land van herkomst op de ondersteuning van zijn Bulgaarse schoondochter (en haar echtgenoot, dit is verzoekers zoon) was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Hoewel wordt aanvaard dat het bewijs van de verbintenis van de burger van de Unie tot het onderhouden van zijn familielid met ieder passend middel kan geschieden, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in dit verband geoordeeld dat de toepasselijke bepalingen van het Europees recht moeten worden geïnterpreteerd als volgt: *“onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Y. Jia, punt 34).

De Raad wijst ook op de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden van 2 juli 2009 waar de Commissie, wat betreft *“ten laste komende familieleden”*, duidelijk stelt:

“Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). (...).”

Bijgevolg blijkt duidelijk dat de verzoeker, om het verblijfsrecht te genieten als ascendent van een Unieburger, het bewijs moet leveren dat hij in het land van oorsprong niet in zijn eigen basisbehoeften kon voorzien en hij om die reden materieel/financieel werd ondersteund door zijn Bulgaarse schoondochter, die gehuwd is met zijn zoon.

De verweerder heeft in dit verband als volgt geoordeeld:

“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden volgende bewijzen voorgelegd:

- * Verklaring op eer door een derde (S. S. ...) ivm financiële steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene*
- * Attesten ‘D. T. vzw’ op naam van betrokkene*
- * Brief stad Gent ivm adreswijziging*
- * Brief Western Union dd. 22.04.2024 met bijhorende geldstorting dd. 03.05.2022 vanwege de zoon van betrokkene aan betrokkene. Op 25.08.2022 was er ook een geldstorting vanwege de zoon aan een derde.*
- * Attest Republiek Albanië Staatsagentschap van Kadaster Algemene Directie dd. 27.04.2024 waaruit moet blijken dat er geen onroerende goederen geregistreerd zijn.*
- * Attest Republiek Albanië Instituut van Sociale Verzekeringen – Verklaring voor pensioen dd. 30.04.2024 waaruit blijkt dat betrokkene een pensioen ontvangt sedert 20.12.2019*
- * Niet vertaalde documenten*

Bij de toets van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient in concreto te worden onderzocht of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Betrokkene toonde onvoldoende aan dat hij effectief onvermogen was en dat hij in het land van herkomst, tot op het moment dat hij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van zijn Bulgaarse schoondochter.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Betrokkene ontvangt een pensioen in het land van herkomst waardoor hij in staat zou moeten zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Het bewijs van de overgemaakte gelden is niet bij machte om het ten laste zijn te bewijzen. Er is slechts één geldstorting die naar betrokkene gedaan is vanwege zijn zoon (echtgenoot van de referentiepersoon). Dit is onvoldoende om aan te tonen dat hij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. De verklaring vanwege een derde persoon kan ook niet aanvaard worden aangezien een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft.

Er worden geen andere documenten voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene financieel en/of materieel ten laste was van zijn schoondochter.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.07.2024 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Kortom, bij gebrek aan afdoende bewijsstukken die de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aantonen, kan er niet toe besloten worden dat betrokkene voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.”

De verzoeker toont met de blote affirmatie, dat hij “aan de hand van diverse documenten (heeft) aangetoond dat hij in Albanië onvermogen is en hij afhankelijk was van de financiële steun van zijn zoon en schoondochter” en de daarop volgende, beknopte herhaling van de elementen die door de verweerder zoals zij in rekening werden genomen in het besluit dat de verzoeker de afhankelijkheid van zijn zoon en schoondochter met deze elementen niet heeft aangetoond, niet aan dat de afweging die de verweerder in de bestreden akte heeft gemaakt onredelijk of onzorgvuldig is.

In zoverre de verzoeker met zijn kritiek een feitelijke herbeoordeling beoogt van de elementen die hij aanbracht ter ondersteuning van zijn aanvraag, merkt de Raad op dat dit zijn bevoegdheid in het kader van zijn wettigheidstoetsing te buiten gaat.

Waar de verzoeker stelt dat de eenmalige storting van 3 mei 2025 moet worden samengelezen met de notarieel bekrachtigde verklaring van de tussenpersoon (die volgens de verzoeker gewag maakt van een

maandelijks financiële ondersteuning van 150 euro en dit gedurende twee jaar), merkt de Raad op dat de verklaring op eer, opgesteld door S.S., geen notariële bekrachtiging draagt van de gezegden van S.S., maar enkel een notariële bevestiging van de authenticiteit van de handtekening van S.S. Dat deze handtekening door de notaris werd bevestigd, doet niets af van het gegeven dat het wel degelijk om een loutere verklaring op eer gaat van S.S. Het is niet onredelijk om een dergelijke verklaring van een derde, die eenvoudigweg stelt van januari 2022 tot mei 2024 maandelijks 150 euro te hebben gekregen van de referentiepersoon om over te maken aan de verzoeker en die niet vergezeld gaat van enig ander stuk dat toelaat de beweerd geldstromen feitelijk te verifiëren, niet te aanvaarden als bewijs van het financieel ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van oorsprong. Gelet op het gebrek aan bewijskracht van deze verklaring op eer, valt ook niet in te zien waarom deze verklaring op eer zou moeten worden beoordeeld in samenhang met het bewijsstuk inzake één enkele geldstorting van 100 euro op 3 mei 2022 via Western Union aan de verzoeker vanwege zijn in België verblijvende zoon. Immers ligt enkel en alleen een bewijs voor van deze ene geldstorting, terwijl de verklaring van S.S. slechts een loutere bewering is.

De verzoeker kan voorts weliswaar worden gevolgd in zijn betoog dat hij een attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij geen eigendommen bezit in Albanië. Zulks impliceert echter nog niet dat de verzoeker daarom logischerwijze zou zijn aangewezen op familiale steun, laat staan op steun van zijn in België verblijvende zoon en schoondochter. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat de verzoeker in Albanië een inkomen uit pensioen had.

De verzoeker poogt de Raad er thans van te overtuigen dat zijn Albanees pensioen niet volstond om zelfstandig in zijn levensonderhoud te voorzien, doch dit betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat het is gericht tegen een overvloedige motivering.

Het determinerende weigeringsmotief is met name het volgende:

“Het bewijs van de overgemaakte gelden is niet bij machte om het ten laste zijn te bewijzen. Er is slechts één geldstorting die naar betrokkene gedaan is vanwege zijn zoon (echtgenoot van de referentiepersoon). Dit is onvoldoende om aan te tonen dat hij financieel ten laste was/is van de referentiepersoon. De verklaring vanwege een derde persoon kan ook niet aanvaard worden aangezien een verklaring op eer een gesolliciteerd karakter heeft.

Er worden geen andere documenten voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene financieel en/of materieel ten laste was van zijn schoondochter.”

De verzoeker heeft niet aangetoond dat deze vaststellingen op ondeugdelijk, onredelijk of onzorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Zij volstaan om verzoekers verblijfsaanvraag te weigeren omdat er *“bij gebrek aan afdoende bewijsstukken die de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon aantonen”* niet kan worden besloten dat de verzoeker *“voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980”*.

Inzake verzoekers bewering dat het inwonen bij zijn schoondochter sedert juli 2024 de afhankelijkheidsband nogmaals bevestigt, merkt de Raad op dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet duidelijk voorschrijft dat het moet gaan om een afhankelijkheid *“in het land van oorsprong”*. De samenwoning in België is derhalve niet relevant, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt aangegeven.

De verzoeker heeft zodoende niet aangetoond dat de verweerder met miskennis van de toepasselijke regelgeving, op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding van in het land van oorsprong niet is aangetoond zodat hij geen aanspraak kan maken op een recht op verblijf in functie van zijn Bulgaarse schoondochter.

Een schending van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit

recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familielevens wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familielevens bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooreerst te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinslevens’, noch het begrip privélevens definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinslevens betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privélevens een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinslevens of van een privélevens of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de vader van de Bulgaarse referentiepersoon en woont sedert juli 2024 samen met zijn zoon, diens echtgenote en hun jonge kinderen. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinslevens te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privélevens, zijn gezinslevens, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De verzoeker stelt dat hij de vader is van de Bulgaarse referentiepersoon en dat hij sinds juli 2024 samenwoont met zijn zoon en diens echtgenote en hun jonge kinderen. De verzoeker beperkt zich tot de blote affirmatie dat het gaat om een gezin en dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden nu uit de “fair balance” toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

De verzoeker verzuimt echter om enig concreet gegeven omtrent de beweerde “fair balance” toets naar voor te brengen en beperkt zich de loutere en beknopte verwijzing naar rechtspraak van het EHRM. Dit volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de verzoeker niet de vader, maar de schoonvader is van de Bulgaarse referentiepersoon. Uit hetgeen hoger werd besproken, blijkt voorts dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren. De louter op het gebrek aan dergelijke gegronde redenen gebaseerde schending van artikel 8 van het EVRM, is derhalve niet gegrond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden”* (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Uit artikel 22 van de Grondwet kan geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel eveneens moet worden verworpen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE